

Druhá kapitola

NA TO, ŽE PRÁVĚ ZMĚNILA celý běh svého života, spala Annie překvapivě dobře. Probudila se před svítáním se zvláště povzneseným pocitem. Zavolala Marianne, své šéfkuchařce z Granátového semínka, objasnila jí situaci a svěřila jí odpovědnost za kuchyni.

„To je ale debil!“ ulevila si Marianne. „Nedělej si starosti. Já to zvládnu. Jak dlouho myslíš, že budeš pryč?“

„To jsem si ještě nepromyslela,“ odpověděla Annie. Srdce se jí rozbušilo, když si uvědomila, že až na dva dny, na které si zajistila ubytování v hotelu, nemá žádný plán. „Mohla bys připomenout Maxovi, aby nakrmil Paní Tiggy-Winkleovou?“ Paní Tiggy-Winkleová byla její kočka.

„Vážně jsi v pohodě?“ ujist'ovala se Marianne.

„Nepřipadám ti tak?“

„To jo,“ přisvědčila Marianne. „Až moc v pohodě. Kapku šíleně. Jako by sis něčeho zobla.“

Annie se zasmála. Znělo to nepřírozeně pisklavě. „Jsem v pořádku!“ prohlásila rozjásaně. „Fakt! Naprosto v pořádku!“

Rozhlédla se po hotelovém pokoji, věděla, že je úplně stejný jako ostatní. Standardní obraz „moderního umění“ nad postelí, stříbrný saténový pás přehozený na bílém povlečení, v rohu křeslo z hnědé koženky a stěny vymalované světle šedou barvou s nějakým absurdním obchodním názvem, nejspíš stříbřitě huskyová. U zdi stál stolek s fénem, rychlovarnou konvicí a dvěma šálky na plastovém podnosu a nad ním visela plochá televize. Náhradní domov pro obchodní cestující, útočiště pro dámské jízdy a teď i přístav pro podvedenou manželku.

„Mám přijet?“ nabídla se Marianne.

„Ne, ne. Neblázni. Někdo musí řídit kuchyni.“

A pak, jako by její hlas nečekal na pokyn mozku, se uslyšela říkat: „Byli u stolu číslo devět, víš. Tu pohovku jsem vybírala já. Barvu jsem zvolila podle vzorníku. Divný na tom je, že když jsem je přistihla, pořád jsem uvažovala: *A co ten samet? Tyhle fleky od spermatu se čistí sakra těžko. Šílený, ne? Co za ženskou si dělá starosti s flekatou pohovkou, když načapá manžela v nejlepším s jinou?*“

Na druhé straně se rozhostilo ticho.

„Myslíš si o mně, že jsem cvok,“ konstatovala Annie.

„Promiň,“ omluvila se Marianne. „Zamyslela jsem se. Uvažovala jsem, kde se dá koupit něco, čím se vyčistí sperma.“

„Ze sametu?“

„Ze všeho,“ odpověděla Marianne.

„Bože můj!“

„Přinejhorším to necháš přečalounit.“

„Už se nikdy nedokážu podívat na stůl číslo devět, abych se necítila totálně ponížená,“ povzdechla si Annie.

„Tak se na to přečalounění vykašleme a rovnou to